Corazón oxidado

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Fito & Fitipaldis

-

Lo más lejos, a tu lado

Lletra original

Todo se derrumba y es tan fácil Todos mis castillos son de arena Todo lo que sueño es tan frágil Todo lo que bebo es tu ausencia Y mi pobre corazón de hierro Se me fue oxidando con las penas Este tengo sueño y no me duermo Este fuego que ya no calienta Todo lo que canto es tan estéril Todas las canciones son la misma Muy pocas personas, demasiada gente Diferente sangre de una misma herida Mi pobre corazón oxidado Mi pobre corazón encogido Mi pobre corazón todo el daño Mi pobre corazón todo lo bueno vivido Mi pobre corazón lo mas malo Mi pobre corazón lo divino, lo valiente, lo cobarde, lo esperado, mi virtud y mi defecto, mi barranco y mi camino Mi pobre corazón no importa que sea pequeño Mi pobre corazón siempre te hecha de menos Mi pobre corazón que no le caben ya las penas Siempre que me duele me lo llevo de verbena Mi pobre corazón que me mantiene con vida Mi pobre corazón siempre la luz encendida Mi pobre corazón que a veces quiere salir Mi pobre corazón que está enganchado al speed Mi pobre corazón en directo Mi pobre corazón en domingo Mi pobre corazón en pelotas Mi pobre corazón en Fa sostenido Y mi pobre corazón se me fue oxidando Y mi pobre corazón no ves que siempre está llorando

Lletra traduïda

de no usar-lo

El cor és un òrgan que és indispensable per viure: bombeja la sang que es reparteix per tot el cos... i, en la nostra cultura el cor també representa els sentiments i, per viure plenament cal obrir el cor, de la mateixa manera que ho van fer els deixebles d'Emaús.Ells van abandonar Jerusalem perqué tots els seus castells eren de sorra, tot s'havia desmuntat...potser no havien obert bé el seu cor?

Els deixebles d'Emmaús (Lluc 24, 13-35)

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap i Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo. Jesús els preguntà: -De què parleu entre vosaltres tot caminant? Ells es van aturar i un dels dos li respongué: -¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies? Els preguntà: -Què hi ha passat? Li contestaren: -El cas de Jesús de Natzaret(...)Aleshores Jesús els digué: -Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria? Llavors, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell. Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: -Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. --¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures? (...)